Duman Kedi

Kedi Öyküleri-3

Linda Newbery

KIRMIZIKEDİ ÇOCUK

Duman Kedi

Simon yeni evlerini çok sevmişti ama yan evin bahçesinde garip şeyler oluyordu. Gece yarısında gizemli, yaşlı bir kadını onlarca kedi ziyarete geliyordu. Üstelik bu kedilerden biri, Simon'ın gözlerinin önünde gri bir duman gibi ortadan kaybolmuştu.

Çeviren: Meral Alatan

Ödüllü ve etkileyici öykü anlatıcısı Linda Newbery'nin yazdığı, "Kedi Öyküleri" içinizi ısıtacak.

KIRMIZIKEDİ ÇOCUK

www.kirmizikedikitap.com
www.facebook.com/Kırmızı Kedi - ÇOCUK
twitter.com/krmzkedikitap
instagram.com/kirmizikediyayinevi

ISBN: 978-605-9450-75-1

₺9

Linda Newbery

1952 yılında doğdu. İlk kitabı 1988'de yayımlanan İngiliz yazarın birçok çocuk, gençlik ve yetişkin kitabı bulunuyor. Nestlé Çocuk Kitabı Gümüş Madalyası ve Costa Çocuk Kitabı Ödülü sahibi olan Newbery, "Kedi Öyküleri" serisinde kendisine ilham kaynağı olan Holly, Hazel, Finn ve Fleur isimli kedileriyle birlikte yaşıyor.

Stephen Lambert

1964 yılında Surrey'de doğdu. Resim çizmeye büyükbabasıyla başladı ve güzel sanatlarda okuyarak bu dalda uzmanlaştı. Birçok çocuk kitabı yazdı ve resimledi. 1998 yılında *Secret in the Mist* kitabıyla Bronz Smarties Ödülü kazandı. Lambert, İngiltere'de yaşıyor.

Meral Alatan

İstanbul'da doğdu. Özel Şişli Terakki Lisesi'ni bitirdikten sonra İstanbul Üniversitesi'nde gazetecilik eğitimi aldı, bir yıl da lisansüstü işletme okudu. 1968 yılında özel sektörde çalışmaya başladı. Uzun yıllar demir-çelik sektöründe yöneticilik yaptı. Emekli olduktan sonra çok sevdiği yazma işine ağırlık verdi. Aynı zamanda da çeviri yapmaya başladı.

KIRMIZIKEDİ
ÇOCUK

Kırmızı Kedi Yayınevi: 647
Çocuk ve Gençlik Kitapları: 161

Özgün adı: *Smoke Cat / Cat Tales-3*

Duman Kedi
Kedi Öyküleri-3
Linda Newbery
Çeviren: Meral Alatan

Metin © Linda Newbery, 1995
İllüstrasyonlar © Usborne Publishing Ltd., 2009
© Kırmızı Kedi Yayınevi, 2014

Yayın Yönetmeni: İlknur Özdemir

Editör: Alkım Özalp
Son Okuma: Sema Diker
Kapak ve İllüstrasyonlar: Stephen Lambert
Kapak Uygulama ve Grafik: Serap Bertay

Bu kitabın Türkçe yayın hakkı Kalem Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında, yayıncının yazılı izni alınmaksızın, hiçbir şekilde kopyalanamaz, elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz, yayımlanamaz ve dağıtılamaz.

Birinci Basım: Eylül 2016, İstanbul
ISBN: 978-605-9658-75-1
Kırmızı Kedi Sertifika No: 13252

Baskı: Pasifik Ofset
Cihangir Mah. Güvercin Cad. No: 3/1 Baha İş Merkezi A Blok Kat: 2
34310 Haramidere/İSTANBUL
Tel: 0212 412 17 77 Sertifika No: 12027

Kırmızı Kedi Yayınevi
Ömer Avni M. Emektar S. No: 18 Gümüşsuyu 34427 İSTANBUL
T: 0212 244 89 82 F: 0212 244 09 48

Kedi Öyküleri

Duman Kedi

Linda Newbery

Çeviren: Meral Alatan

Kate, Jonathan ve Alexander için...

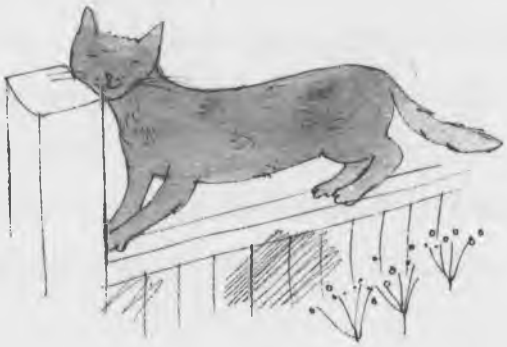

Birinci Bölüm

Simon'ın annesi ve babası, Parkside Terrace Caddesi 16 numarayı gördükleri anda, bu evin aileleri için çok uygun olduğuna karar verdiler.

"Hep böyle eski bir evde yaşamak istemişimdir," dedi babası. "Eskiden içinde başka insanların yaşadığı bir evde. Yıpranmış ama son derece rahat bir çift eski ayakkabı gibi."

Simon bundan pek emin değildi. Baktıkları parlak, kusursuz boyanmış, kocaman pencereli yeni evleri düşündü. O evlerden birinde yaşamak isterdi. Ama annesi, "Onlar kişiliksiz evler," demişti. Annesiyle babasının ev konusundaki düşünceleri aynıydı, bu ev tam da onlara göreydi. Ayrıca yaşadıkları apartman dairesine de çok yakındı, Simon okul değiştirmek zorunda kalmayacaktı.

Babası, "Burası sadece bir ev değil, bir yuva olacak," dedi.

Böylece ince, uzun ve yaşı yüz yılı aşmış olan eve taşındılar. Kırmızı tuğlalardan yapılmış ev, askerler gibi dizilmiş benzerlerinin arasında kalıyordu. Yüksek tavanlı, dar, uzun odaları ve arkasında uzun dar bir bahçesi vardı.

Simon'ın yatak odası arka taraftaydı. Yüksek tavan ve eski moda şömine hoşuna gitmişti ama uzun yıllar boyunca orada yaşayıp odasında uyumuş insanlar hakkında ne düşüneceğini bilemiyordu.

Kim olduklarını, arkalarında ne gibi anılar ve düşler bırakmış olabileceklerini merak ediyordu.

Anne ve babasının son kararlarını vermelerinde en büyük etken şömineler olmuştu. Üç şömine vardı evde – biri alt kattaki salonda, diğer ikisi de yatak odalarındaydı. Annesi hep gerçek şöminesi olan bir ev hayal etmişti.

Aşağıdaki salonda dururken, "Arada sırada kütüklerden ateş yakarız. Soğuk günlerde çok hoş olmaz mı?" dedi annesi.

Simon da aynı fikirdeydi, hele de babasının bahsettiği közde kestane pişirmek çok hoşuna gidecekti. Ama kışa daha çok vardı. Henüz yazın başıydı ve evle ilgili en güzel şey bahçesiydi. Yeni evlerdeki etrafı çitle çevrilmiş betondan ya da apartman bloklarının arkasındaki ortak kullanıma açık toprak zeminden çok daha güzeldi.

Birbirine geçmiş bitkiler, saklı köşeler ve gölgede kalan gizli yerleri olan gerçek bir orman gibiydi bu bahçe ve yandakinden yüksek bir çitle ayrılmıştı.

Bahçedeki her şey olabildiğince büyük, yüksek, gür ve sağlıklı büyümüş gibi görünüyordu. Kenarlardaki bitkiler

sanki dengelerini kaybedip düşmüş de çimenlerin üzerine yayılmışlardı. Sarmaşık ve hanımelleri çitin tepesine kadar tırmanmışlardı. Simon'ın ismini bilmediği çiçekler, güneşi daha fazla görebilmek için başlarını yukarıya doğru uzatmışlardı.

Burası, tam da sürünerek nemli gölgeliklere girilip keşif yapılabilecek bir bahçeydi. Salyangozlar, sümüklüböcekler, örümcekler, kurtçuklar, tırtıllar, uğurböcekleri vardı ve Simon bir keresinde etrafa saçılmış tüyler ve minik kemik parçaları bulmuştu. Dikenli çalılar, ısırganlar, yabani otlar ve kalın, sulu kökleri olan bitkiler yetişiyordu gölgeliklerde.

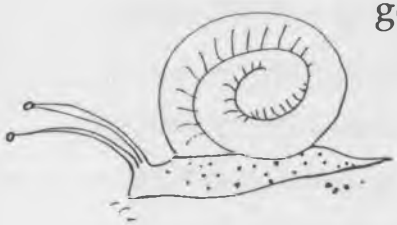

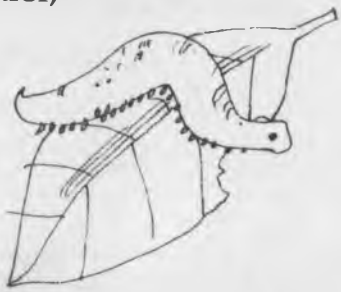

Annesi, "Bu bahçe konusunda bir şeyler yapmalıyım," dedi.

Simon annesinin ne demek istediğini anlayamamıştı. Bahçeye hiçbir şey yapılmasına gerek yoktu. Bahçedeki her şey ne yapması gerektiğini biliyordu. Bitkiler büyüyor, böcekler yumurtadan çıkıyor, sürünüyor, uçuyor ve bitkileri kemiriyorlardı.

En güzeli de, bahçedeki elma ağacıydı. Çiçeklenmesi sona ermiş, minik elmaları görünmeye başlamıştı bile. Tam da uygun yerlerde bitmiş, tırmanmaya yardımcı

dallar sayesinde Simon kolayca boyunun iki katından fazla yüksekliğe kadar çıkabiliyor ve dalların ikiye ayrıldığı çatal kısmına zar zor kendini yerleştirebiliyordu. Oradan yan komşunun bahçesini görebiliyordu.

İkinci Bölüm

Yan evin bahçesi de dar ve uzundu ama orası orman gibi değildi. Bahçe çalılıklar ve çiçeklerle çevrilmişti, çimenlik alanın tam ortasında da bir ada gibi görünen, kocaman bir çiçek tarhı vardı.

Simon, birinin bahçeye çok iyi baktığını söyleyebilirdi.

Yaşlı bir kadın, çok yavaş bir şekilde kenardan yürüyor ve kendi kendine konuşuyordu. En azından Simon öyle yaptığını düşünüyordu. Elma ağacının dalına sıkıca tutunup dinledi.

Somon rengi goncaları olan bir gül ağacının önünde durup, "William, sen nasılsın bugün bakalım?" diye sordu yaşlı kadın. "Tanrım, çok parlak görünüyorsun. Güneş ışığı her zaman sana yaramıştır."

Simon onun kiminle konuştuğunu anlamak için etrafa bakındı ama görünürde kimse yoktu. Kadın yürümeye devam ettiğinde, onun *bitkilerle* konuştuğunu anladı.

"Charlotte, canım," dedi, arkada kalmış cılız bir bitkiye. "Kendini biraz daha öne çıkartmalısın – bırakırsan bu hor çiçeği her yeri kaplayacak. Gloria, seni bu kadar uzamış ve güçlenmiş görmek ne güzel – bu

yıl çok hoş bir hanım olacaksın. Frederick, gelecek ilkbahara kadar iyice dinlen, bunu hak ettin. Şimdiii, Mavi nerede?.."

Yaşlı kadın Simon'a çok yakın duruyordu. Uzun, kahverengi bir hırka ve kırçıllı, yün bir etek giymişti, beyaz saçları o kadar azalmıştı ki aralarından başının pembe derisi parıldıyordu. Konuşurken elini uzatıp her bitkinin çiçeklerine ya da yapraklarına dokunuyordu. Simon onun ellerinin kâğıt gibi incelmiş derisini, çarpık çurpuk parmaklarını ve sol eline taktığı, bol gelen kocaman yüzüğü gördü.

Simon insanların bitkilerle konuştuğunu duymuştu – pencere kenarında yetiştirdiği maydanozları yüreklendirmek için annesi de yapardı bazen bunu. Ama bu yaşlı kadın onlara *isim* koymuştu. Hem de insan isimleri. *"Acaba bahçedeki her bitkinin adı var mı?"* diye düşünürken, yaşlı kadın döndü ve onu gördü.

Kadın bir an donup kaldı, bir yandan çiçek tarhındaki uzun, beyaz papatyaya elini uzatırken bir yandan da ona bakıyordu.

Simon tutunduğu dalı bırakmak niyetinde olmadığı halde, kendini tünediği yerden dönerek yere düşerken buldu ve –Of!– sağ ayak bileği fena halde burkuldu.

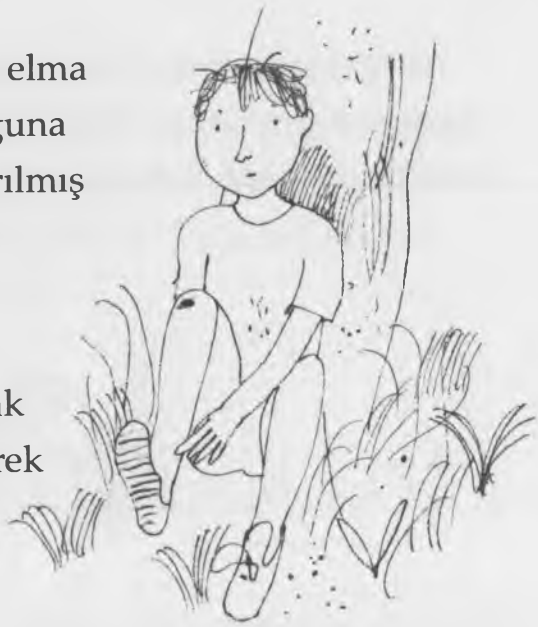

Elleri ve dizi elma ağacının kabuğuna sürtünerek sıyrılmış ve dirseğinin üzerine sert bir şekilde düşmüştü. Ayak bileğini esneterek birkaç dakika bekledi, yaşlı kadının çitin üzerinden görüneceğini sanıyordu – muhtemelen kadın gözetlendiği için kendisine kızgındı. Oysa gerçekten *amacı* gözetlemek değildi. Bütün yaptığı kendi bahçesinde bir ağaca tırmanmaktı.

Simon topallayarak içeri girdiğinde annesine, "Yan evdeki kadından hoşlanmadım," dedi. "Kendi kendine konuşuyor."

Annesi şaşırmıştı. "Hazel mı? Ah, ama o gerçekten çok iyidir. Hepimiz zaman zaman kendi kendimize konuşuruz."

Simon yaşlı kadın konusunda emin değildi. Hazel ismi ona uygun gelmiyordu – o Bayan Falanca ya da Falanca Hanım olarak adlandırılmalıydı. Ve oldukça sert birine benziyordu.

Üçüncü Bölüm

Bahçenin sonunda dar bir geçit vardı, Simon okul dönüşü içeriye buradan giriyordu.

Perşembe günü öğleden sonra arka kapıdan girdiğinde, ön taraftaki odadan sesler geliyordu – annesinin ve bir başkasının sesleri. Yiyecek bir şeyler olduğunu umarak odaya girdiğinde, içerde

çok da yaşlı olmayan ama annesinden biraz daha büyük, kıvırcık saçlı ve parlak kırmızı küpeli bir hanım gördü. Elinde çay bardağı vardı ve parfüm kokuyordu. Kendisine gülümseyerek ve sanki yıllardır tanıyormuşçasına, "Merhaba Simon, ben Hazel, yan komşunuzum," dedi.

Şimdi mesele anlaşılmıştı. Annesi bu hanımı diğeriyle karıştırmıştı. Simon yaşlı kadının adının Hazel olamayacağını biliyordu ve bu hanımın bahçede dolaşıp bitkilerle konuşacağını hayal bile edemiyordu. O kadar enerjik görünüyordu ki, her an yerinden fırlayıp parka yürümeyi ya da kriket oynamayı önerecek gibiydi. Diğer kadınsa yıpranmış ve üzgün duruyordu.

Kibarca, "Merhaba," dedi, aslında aklı masanın üzerindeki pastadaydı. En sevdiği, üzeri çikolata parçacıklarıyla süslenmiş çikolatalı pastaydı bu.

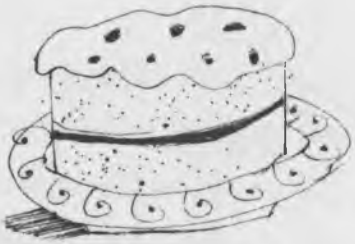

Annesi ona bir dilim keserken Simon, "Evinizde yaşayan başkaları da var mı?" diye sordu.

"Sadece Bill," dedi Hazel. "Eşim. Onu gördün mü? Gözden kaçıramazsın, oldukça iri biridir. Rugby oyuncularına benziyor."

Bu sözlerin üzerine Simon, *"Herhalde diğer yan komşumuz bu,"* diye düşündü – çünkü iki yanda da komşuları vardı. Belki de yanılgı annesine değil, kendisine aitti. Ama Hazel (ikinci dilim pastayı da yedikten sonra) gittiğinde, Simon pencereye çıkıp arkasından baktı, onun sağa dönüp yandaki evin yoluna –yaşlı kadının yaşadığı tarafa– girdiğini gördü.

"Benim bahsettiğim *bu* kadın değildi," dedi annesine, "kendi kendine konuşanı kastetmiştim."

Annesi omzunu silkerek, "Belki Hazel'ın onlarda kalan bir misafiri vardı," dedi.

Simon, yaşlı kadının misafir olduğunu sanmıyordu – bütün bitkileri tanıyor, sanki sürekli orada yaşıyordu. Ama o gün bunu daha fazla düşünecek hali yoktu, çünkü yeni bir bilgisayar oyunu ve resim ödevi vardı.

Bu olayı düşünmeyi bıraktıktan birkaç gün sonra, gece yarısı bahçeden gelen bir sesle aniden uyandı.

Yaşlı kadının sesiydi bu.

Ne dediğini anlayamıyordu, kadın sürekli beklediği ama gelmeyen birini çağırır gibiydi.

Simon yeniden uyumayı denedi, uğraştıkça uykusu daha da kaçtı. Sonunda yataktan kalkıp perdeyi açtı.

Simon'ın sandığı gibi gece yarısı değildi. Neredeyse gün ağarmak üzereydi; ağaçların belli belirsiz karaltısı, çitler ve çiçek tarhları az da olsa seçilebiliyordu. Ve yan bahçede yaşlı kadın kolunu uzatarak sesleniyordu.

"Charlotte!" Artık Simon yaşlı kadının ne söylediğini duyabiliyordu. "Gloria, işte benim güzel kızım. Charlotte, şimdi dinlenme zamanı. William! Senin yerin burası. Mavi! Ah Mavi, haydi gel!"

Simon isimleri hatırlamıştı, belli ki kadın yine *bitkilere* sesleniyordu. Sabahın köründe bahçede öylece durmak garipti ama *bitkilerle* konuşmak daha garipti. Bir de gerçekten o evde *yaşamıyorsa*, bu daha da acayipti.

Kadın eğilip bir şeylere dokunmayı sürdürüyordu. Simon'ın gözleri karanlığa alıştıkça kadının ayaklarının etrafında dolaşan ve bacaklarına sürtünen bazı şekiller gördü –kedi gibi yumuşak, hareketli, kürklü gölgeler. Karaltı halinde olmalarına rağmen Simon değişik renkler fark etmeye başladı: kara kediler, beyaz kediler, tekir kediler, alaca kediler, sarman kediler... Yaşlı kadın onları okşuyor, yumuşacık bir sesle onlarla konuşuyor, her birine kucak açıyordu, böylece etrafını adeta hareket eden bir halı gibi kediler kaplamıştı, sürtünüyor, mırıldanıyor, dolanıyor, okşanmak için sırtlarını yay gibi geriyorlardı. Kadın birkaç dakikada bir doğruluyor, etrafına bakınıyor ve "Mavi, Mavi haydi gel!" diye sesleniyordu.

Simon aslında tam anlamıyla onları göremiyordu – kediler bir an görünüyor, hemen sonra yok oluyorlardı– gölgemsi kediler sanki eriyip toprağa karışıyor ya da sis gibi çiçeklerin ve bitkilerin içinde kayboluyorlardı. Yaşlı kadın tek başına, ellerini açmış, iki bahçe arasındaki çite bakarak duruyordu.

"Mavi! Mavi, lütfen gel!"

Simon gözlerini onun baktığı yere, çite doğru çevirdi. Sadece bir anlığına çitin üzerinde dengede duran, sonra yürüyüp giden, kocaman, duman rengi, kabarık kuyruklu, güneş çıkmadan

önce sadece birkaç dakikalığına beliren, gölge gibi soluk bir kedi gördü.

"Mavi!"

Yaşlı kadının sesi ümitsiz çıkıyordu artık. Kedi bahçenin sonundaki hatmi çiçeklerinin arkasında kayboldu ve yaşlı kadın eve döndü. Simon artık kadını göremiyordu.

Daha sonra, sabah olup da uyandığında her şeyin bir rüya olduğunu düşündü.

Ama bir gece sonra, Duman Kedi geri gelmişti.

Simon gece tuvalete kalktığında ve yatağına dönerken, her ihtimale karşı pencereden dışarıya bakmıştı.

Ay öylesine parlaktı ki, çimenlerin ve bitkilerin üzerine gümüş pırıltılar dans ediyordu.

Ortada ne yaşlı kadın ne de çağırma sesi vardı ama Simon, Duman Kedi'nin çitin üzerinde zarif patileriyle dengede durarak eve doğru yavaşça yürüdüğünü görüyordu.

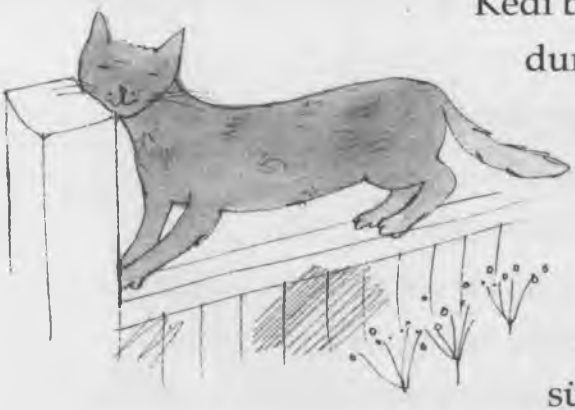

Kedi bir an duraksadı, komşunun bahçesine doğru baktı, çitin direğine sürtündü, sonra döndü ve yavaşça yürürken bir an geriye baktı. Düş kırıklığına uğramış gibiydi.

Simon ne yaptığını düşünmeden pencereyi açıp "Mavi! Geri dön!" diye bağırdı. Kedi durdu, kabarık kuyruğunu sallayarak bir an ona doğru baktı.

Sonra çit boyunca yürüyerek hatmi çiçeklerine doğru gitti ve dumanın havada dağılması gibi önce soldu, sonra kayboldu.

Simon onun gittiği yere bakarken kalbinde bir yalnızlık sancısı hissetti ama nedenini anlayamadı. Mavi'nin orada olduğuna dair hiçbir iz kalmamıştı.

Dördüncü Bölüm

O gün annesinin dişçi randevusu vardı ve Simon'a okuldan döndüğünde evde olamayacağını söylemişti.

"Hazel ben dişçiden dönene kadar onların evine gidebileceğini ve sana çay ikram edeceğini söyledi," demişti.

Sıcak ve güneşli bir gündü ve Simon oraya vardığında Hazel arka bahçede ot ayıklıyordu. Simon'ı görünce durdu ve mutfaktan meyve suyuyla çörek alıp getirdi, birlikte dışarıya çıktılar.

Hazel'ın çalıştığı bölümde bir kova ve koca bir yabani ot yığını vardı ama bahçe, Simon'ın hatırladığından biraz daha bakımsız görünüyordu. Etrafına bakındı, buradaki bitkilerin bazılarının isimlerini bildiğini düşündü: Charlotte, Frederick, Gloria, William. Ama bunu söylemek aptalca görünecekti.

Hazel'ın da bu isimleri bilip bilmediğini merak etti.

"Bütün bitkileri siz mi diktiniz?" diye sordu.

"Tanrım, hayır!" dedi Hazel, William'ın dallarından birinden solmuş bir çiçeği koparırken. "Böyle bir bahçeye sahip olmak

çok zaman alıyor. Ben sadece ara sıra bakım yapıyorum. Hayır, bitkilerin çoğunu annem dikti."

Öyleyse neden annesinin burada yaşadığını söylememişti? Daha birkaç gün önce Simon ona sormuştu. Belki de annesi yukarıda dinleniyordu.

"O nerede?" diye sordu.

Hazel şaşırmış görünüyordu. "Annem mi? Ah, artık aramızda değil. Bizimle birlikte yaşardı ama iki yıl önce öldü."

Simon neredeyse, "Olur mu öyle şey? Ben onu gördüm," diyecekti ki, bunun imkânsız olduğunu fark etti; herhalde Hazel bu

konuda yanılmazdı. Ne söyleyeceğini şaşırdı. Sanki gölgelerin arkasından yaşlı kadın çıkıp geliverecekmiş gibi eve doğru baktı. Ama orada kimsecikler yoktu.

"Anneniz kedileri sever mi, yani sever miydi?" diye sordu Simon.

Hazel ona şaşkınlıkla baktı. "Evet! Aklını onlarla bozmuştu. Nereden bildin?"

"Hımmm, sadece merak ettim," dedi. Simon kendini garip hissetmeye başlamıştı.

"Evet, yıllar boyunca düzinelerce kedisi oldu," dedi Hazel, Charlotte'ta doğru bakarak. "Çoğunlukla dörder beşer tane olurdu. Tabii bazen ölürlerdi, genellikle de yaşlılıktan. O zaman hemen seraya gider, onun anısına bir bitki alıp dikerdi – böylece neredeyse her bitkinin bir kedi ismi oldu, umarım ne demek istediğimi anlıyorsundur." Hazel, sanki Simon'ın bunu aptalca bulacağını düşünmüş gibi, küçük bir kahkaha attı. "Hatta

bitkileri kedilerin isimleriyle çağırırdı. Hatırladıklarım, Gloria... Frederick... Yarısını bile hatırlayamıyorum artık."

Simon acaba "Şey, Charlotte var, William var..." diye eklese, Hazel'ın ne yapacağını merak etti ama bir şey söylemedi. Mavi'yi merak ediyordu. Mavi neden ötekiler gibi bahçeye gelmiyordu acaba? Mavi *ne* istiyordu?

"Ölmeden hemen önce annemin çok güzel bir kedisi vardı," dedi Hazel. "Uzun

tüylü, pofuduk bir kedi – gri, daha çok mavimsi griydi rengi. Onu Mavi diye çağırırdı.

"Evet, biliyorum. Onu gördüm." Bu kez sözcükler ağzından çıkıvermişti, durduramamıştı onları.

Hazel ona bakakalmıştı.

"Yo, görmüş olamazsın," dedi. "Annem hayatını kaybettikten birkaç hafta sonra Mavi öldü. O kadar yaşlı değildi. Bir kedi hasret çeker mi bilmiyorum ama Mavi'nin annemi çok özlediğinden eminim." Kaşlarını çattı. "Belki de buralarda ona benzeyen başka bir kedi vardır. Ama o çok olağanüstü bir kediydi, öyle her zaman rastlanan cinsten değildi."

"Hayır, o kesinlikle Mavi'ydi." Simon bunu söylemedi, sadece düşündü. Ve sonra, bir fısıltı gibi Duman Kedi'yi gördü, gölge gibi tüylü bir şey, hatmi çiçeklerinin altından

süzülerek, çit boyunca sanki bir duman gibi kıvrılarak çıktı.

"İşte orada!" diye bağırdı Simon, kendini tutamayarak.

Hazel aniden dönerek doğrudan Mavi'ye baktı, kedi duraksadı, tek patisi havadayken kadının bakışına karşılık verdi. Hazel, Simon'a döndü, gülümsüyordu ama şaşkındı.

"Orada bir şey yok. Benimle oyun oynuyor olmalısın."

"Oynamıyorum. Orada. Bak!" dedi Simon.

Mavi daha önceden yaptığı gibi ip cambazı yürüyüşüyle çitin üzerinde ilerledi, bahçeye atlayacakmış gibi tereddütle baktı ve durdu. Ağzı sessiz bir miyavla açıldı, derken dönüp geri yürüdü.

Daha önceki gibi Simon onun hayal kırıklığına uğradığını hissetti. Mavi, kabarık kuyruğunu salladı ve dikkatlice çit boyunca yürüyerek hatmilerin koyu gölgesine girdi.

Simon, o bulanık şekli gözleriyle izledi, onun daha önce orada olduğundan bile emin değildi artık.

Hazel onun oyun oynadığını düşündüğünden bu şakadan sıkılmış ve ot ayıklama işine geri dönmüştü, hiçbir şeyin farkında değildi.

Tam o sırada annesi, yapılan iğneden ağzı çarpılmış olarak dişçiden döndü.

"Hadi Şimon," dedi, adeta bir vantrilok gibi ağzı kapalı konuşuyordu. "Eve dönme şamanı. Onu evine kabul ettiğin işin teşekkürler Haşel."

Eve girince Simon doğruca odasına koştu ve pencereden dışarıya bakarken Hazel'ın ona söylediklerini düşünüyordu. Onun yaşlı kadını görmediği ya da duymadığı çok

açıktı; tıpkı çitin üzerinde yürüyen kediyi de görmediği gibi. Anlaşılan onları gören tek kişi Simon'dı. Bu yüzden, sorunun cevabını bulmanın da kendisine düştüğü gibi garip bir duyguya kapılıyordu. Mavi'nin bir derdi vardı ve Simon bunun ne olduğunu tahmin edebilecek tek kişinin kendisi olduğunu biliyordu.

Beşinci Bölüm

O günü takip eden günler ve geceler boyunca yaşlı kadınla kedi birkaç kez daha geldiler. Ziyaretleri düzenli aralıklarla gerçekleşmiyordu. Bazen Simon yaşlı kadının seslendiğini gece yarısı duyuyordu. Kimi zaman da gün ışığında, herkesin görebileceği zamanda bahçeye geliyordu, tabii onu başkaları da

görebilseydi. Bir keresinde, Simon elma ağacının üzerinde otururken Hazel'ın kocası Bill yaşlı kadının yanından geçmiş, ona değmiş ama fark etmemişti.

Yaşlı kadın bazen yalnız kalıp bitkilerle konuşuyor; bazen de etrafını halı gibi kaplamış mırıldayan kedileriyle birlikte oluyordu. Ama sürekli Mavi'yi çağırıyordu, Mavi ise her zaman düş kırıklığına uğramışçasına ona arkasını dönüyordu. Yaşlı kadın ve Mavi, Simon'ın düşüncelerinde öyle yer etmişti ki, onları rüyasında mı yoksa gerçekten mi gördüğünden emin olamıyordu. Tek bildiği, bir şekilde onlara yardım etmesi gerektiğiydi – çünkü tek yardım *edebilecek* kişi kendisiydi.

Bir öğleden sonra Simon, Mavi'yi ümitsizce bahçenin sonuna kadar

izledi. Ama tahmin ettiği gibi bunun hiçbir faydası olmadı. Kedi, bir tutam duman halinde yeşilliklerin derinliklerinde kayboldu, Simon kendi bahçelerindeki çalılıkların altına daldı ve "Mavi! Mavi! Bekle!" diye bağırmaya başladı. Bağırırken içten içe Duman Kedi'nin beklemeyeceğini biliyordu; bir şekilde onu yakalayabilse, ne yapacağını da kestiremiyordu.

Bir hayalet kediyi yakalamak; hele de kalmasını sağlamak olanaksızdı.

Kovalamacanın sonunda, Simon en kalın ve dikenli çalıların altında kalmış, yüzü çizilmiş, tişörtünün iplikleri çekilmiş ve elleriyle dizleri sıyrılıp acımıştı.

Mavi'yse görünürde yoktu.

İçeri girdiğinde annesi gözlerini ona dikmişti. "Tanrı aşkına, ne yapıyordun sen?" dedi, hiç de hoşnut olmayan bir ifadeyle. "Biri seni çitlerin altından diğer tarafa sürüklemiş gibi görünüyorsun."

Evet, çitin diğer tarafına geçtiği doğruydu – ama sürüklenmemişti. Yaşananları

anlatabilmek çok zordu; ona kim inanırdı ki? Tek söyleyebildiği, "Sadece bahçede oynuyordum," oldu.

"Ama keşke önce eski bir tişört giyseydin," dedi annesi kızgın bir şekilde. "Üstündeki tişört oldukça güzeldi." Konuşurken bir yandan da cüzdanını, çantasını, anahtarlarını toparlıyordu. "Benimle birlikte Hazel'a hediye almaya gelmek ister misin? Pazar günü doğum günü ve bizi de davet etti."

"Hediye için nereye bakmayı düşünüyorsun?" diye sordu Simon şüpheli bakışlarla. Dükkân gezmeye bayıldığı söylenemezdi.

"Bahçe malzemeleri satan bir yere gitmeyi düşünüyordum," dedi annesi. "Hazel bahçeyle uğraşmayı çok seviyor – sürekli orada, ya toprağı kazıyor ya da bir şeyler dikiyor."

Simon gitmeyi neden kabul ettiğinden emin değildi –ne de olsa bahçe malzemeleri satan yerler çok da ilginç sayılmazdı– ama gideceğini söylemişti işte. Gittikleri yer çok büyüktü, bahçe mobilyaları ve aletleri içerde, geniş uzun bitki sıraları dışarıda göz alabildiğine uzanıyordu, her birinde *Sarmaşıklar*, *Çok Yıllık Bitkiler* gibi etiketler vardı.

Annesi, asılı sepetlerden fışkırmış sardunya ve petunyalara bakmaya başlamıştı ama Simon'ın gözü, kenarlara sıra sıra dizilmiş ve üzerlerine isimleri yazılmış büyük bitkilerdeydi. Kendini *"Şurada bir Charlotte var,"* ve *"İlerdeki gül de biraz Willam'a benziyor,"* diye düşünürken buldu.

Birdenbire zihninde bir şimşek çaktı.

Mavi'nin diğer kediler gibi bir bitkisi *yoktu*, çünkü yaşlı kadın ondan önce ölmüş,

onun için bir tane dikememişti. Diğer bütün kediler eve kendilerine ait bitkilere geliyor, Mavi'yse düş kırıklığı içinde hep geri gidiyordu.

"Şansa bak!" diye düşündü Simon. *"Bu fırsatı değerlendirip anneme mavi bir bitki aldırmalıyım."*

Sıralanmış bitkilerin arasında dolaşarak Duman Kedi'ye uygun bir bitki aramaya başladı. Sıra sıra sarı çiçekli bodur ağaçlar, pembe çiçekli sarmaşıklar, sürekli açan kırmızı çiçekler ve çiçeksiz bitkiler vardı. Hiçbiri uygun görünmüyordu. Morali bozulmuştu. Eğer uygun bitkiyi burada bulamazsa, nerede bulabilirdi?

Ve sonra, bir köşeyi döndüğünde, karşısındaki sıranın sonunda onu gördü.

Kesinlikle Mavi için en uygun bitki buydu, tamamen onu çağrıştırıyordu. Mavi duman rengi, ponpona benzer çiçek kümeleri, koyu renk yaprakların üzerinde pus gibi salınıyordu. Simon onu selamlar gibi eğildi, yapraklarını okşadı ve etiketini çevirip ismini okudu.

Yabani Leylak Mavi Duman.
İşte bu!
Duman Kedi için, duman bitkisi.

Göz alıcı kadife çiçeklerine bakan annesini gördü ve "Buldum! Hazel'ın istediği çiçeği buldum," dedi.

"Acaba hoş bir buket mi yaptırsak?"

"Hayır. Onun istediği bu!"

Simon annesinin elinden tutup onu özel bitkinin olduğu yere sürükledi. Annesinin aklı hâlâ parlak kadife çiçeklerinde kalmıştı ama sonunda pes etti ve cüzdanını çıkardı, Simon da Yabani Leylak Mavi Duman çiçeğini içerdeki kasaya taşıdı.

Altıncı Bölüm

Ertesi gün Simon, Hazel'ın evinde Mavi Duman çiçeğinin dikimi için sabırsızlanıyordu. Bahçedeki masanın üzeri her çeşit leziz yiyecekle doluydu, Hazel'ın kocası Bill, üzerinde mumlar olan özel bir pasta da almıştı. Genellikle Simon'ın bu durumda midesi keyifle guruldardı ama bugün öyle değildi

– yani henüz değildi. Mavi'nin bitkisinin önceliği vardı.

"Ama daha nereye dikeceğime karar vermedim," dedi Hazel gülerek.

"Ben yardım ederim," dedi Simon. Onu çiçek tarhına doğru sürükledi ve düşündüğü yeri gösterdi. "Bak, oraya dikmeliyiz. Tam Charlotte'la Gloria'nın arasına. Mavi kocaman olacak, geniş bir yere ihtiyacı var."

Hazel gözlerini ona dikti. "Mavi mi?"

Simon, "Evet. *Ne demek istediğimi biliyorsun,*" dedikten sonra Hazel'a, *"Annemle babama bir şey söyleme – onlar anlayamazlar,"* der gibi baktı.

Hazel ona garip bir şekilde bakıp başını salladı ve kazmayla bir paket gübre almaya gitti. Simon kazma işine yardım etti –toprak sert ve kuruydu– ve yeterli büyüklükteki çukur açıldığında Hazel'ın usta parmakları etraftaki toprağı düzelterek Mavi Duman'ın köklerini yatağa yatırır gibi yerleştirdi.

Az sonra yeni bitki güzelce yerine yerleşmişti, evinde gibi rahat görünüyordu – yuvası, kendinden büyük iki komşusunun arasında olsa da gelişmek için yeterince alana sahipti.

Dondurmalı pastaya iştahla bakarak, "Hâlâ çay saati olmadı mı?" dedi Simon'ın babası. "Simon, senin bahçıvanlığa bu kadar meraklı olduğunu bilmiyordum. Ekip biçmek istiyorsan, ormana dönmüş kendi bahçemizde yapılacak çok iş var. Ot ayıklama, biçme, budama ve..."

"Hayır, teşekkürler," dedi Simon telaşla. "Ben sadece bu çiçekten hoşlanıyorum."

Elinden gelenin en iyisini yapmıştı, artık bunun işe yarayıp yaramadığını görmeye gelmişti sıra. Hazel pastanın

mumlarını üfleyip kestikten ve çoğu yendikten sonra, Simon ve ailesi evlerine döndüler. Güneş batmaya başladığında Simon odasına çıkıp pencereden dışarıya baktı.

Hiçbir şey yoktu. Bahçe masası ve etrafındaki sandalyeler hâlâ oradaydı; Hazel'ın kazması ve gübre torbası da çiçek tarhının yanında, onun bıraktığı yerde duruyordu. Görünürde ne yaşlı kadın ne de Duman Kedi vardı.

Simon ağzını cama dayayarak, "Mavi, hadi gel artık!" diye fısıldadı. "Bu kadar eziyete bir *hiç* için katlanmış olamam – *mutlaka* gelmelisin..."

Gölgeler, inatla hayata geçmeyi ve Duman Kedi'nin şekline bürünmeyi reddediyorlardı. Sadece çit ve hatmi çiçekleri görünüyordu.

Sonra Simon, "Charlotte, gel bakalım!

William, seni tatlı oğlan! Gloria, sen nerelerdeydin?" diyen çok alçak bir ses duydu.

Boynunu olabildiğince dışarı uzattı. Uzun hırkası ve kırçıllı eteğiyle Hazel'ın annesi oradaydı, verandadan karanlığa doğru yürüyordu. Karanlıkta kıpırdayan, çimlere atlayan, kuyrukları havada dolanan şekiller görünüyordu. Yaşlı kadın çiçek tarhına doğru yürüdü ve nihayet Yabani Leylak Mavi Duman'ı gördü. Durakladı, sanki gerçek olup olmadığından emin değilmiş gibi elini uzatıp dokundu.

Simon'ın nefesi kesilmişti.

Hatmilerin altındaki gölgeler titredi ve silkinerek hayal meyal seçilen bir kedi şekline büründü.

Mavi gelmişti.

Kedi oturdu, bir süre bekleyip kabarık kuyruğunu yukarı kaldırarak çit boyunca yürümeye başladı.

"Mavi! Mavi, buraya gel!" Yaşlı kadının sesi bezgin değil, aksine çok umutlu çıkıyordu. Mavi duraksadı, ağzından sessiz bir miyav çıktı ve bahçeye atlayınca diğer kedilerin arasına karıştı. Hazel'ın annesi onu okşamak için eğildiğinde Duman Kedi neşeli bir sıçrayışla kadının omzuna çıktı ve boylu boyunca ensesine yerleşti.

Simon bir an için yaşlı kadının penceresine doğru baktığını düşündü ve onun gülümsediğini görür gibi oldu. Bütün bahçe mırıltılarla dolmuştu.
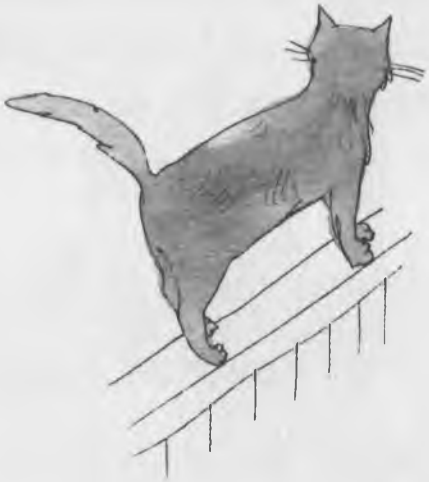
Göz açıp kapayıncaya kadar her şey ortadan kaybolmuştu; geriye sadece sessiz bahçe, çalıların karaltı halindeki gölgeleri ve yükselen ay kalmıştı.